

Preken julaften i Lørenskog kirke 2011

Kapellan Elisabeth Lund

Det står skrevet hos evangelisten Lukas i det 2. kapittel:

Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle innskriveres i manntall. Denne første innskrivningen ble holdt mens Kvirinius var landshøvding i Syria. Og alle dro av sted for å la seg innskrive, hver til sin by.

Josef dro da fra byen Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem, siden han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, som var lovet bort til ham, og som ventet barn.

Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, for det var ikke husrom for dem.

Det var noen gjeterere der i nærheten som var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin.

Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem.

De ble overveldet av redsel. Men engelen sa til dem:

«Frykt ikke! Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket: I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.»

Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

«Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden
blant mennesker Gud har glede i!»

Da englene hadde forlatt dem og vendt tilbake til himmelen, sa gjeterne til hverandre: «La oss gå inn til Betlehem for å se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort for oss.»

Og de skyndte seg av sted og fant Maria og Josef og det lille barnet som lå i krybben.

Da de fikk se ham, fortalte de alt som var blitt sagt dem om dette barnet. Alle som hørte på, undret seg over det gjeterne fortalte. Men Maria tok vare på alt som ble sagt, og grunnet på det i sitt hjerte.

Gjeterne dro tilbake. De lovet og priste Gud for alt de hadde hørt og sett; alt var slik som det var sagt dem.

Slik lyder Herrens ord

Blir dere med på å skape litt ekte julestemning?

Nå har vi hørt juleevangeliet, og det handler også om noen sauer. En flokk med sauer som gjeterne passet på. Sauene på marken. Jeg tror kanskje de kan hjelpe oss til å få en slags følelse av hvordan det egentlig var den natta Jesus ble født.

Det var en mørk og vanlig natt som ble forvandlet til noe helt utenom det vanlige. Noe ukjent, noe som kan være skummelt.

Ekte julestemning kan kanskje høres ut som litt redde sauer.

Blir dere med på det? Å breke litt forsiktig. Litt skjelvende i stemmen.

Ene siden. Litt høyere på den andre. Etterhvert med galleriet

Hent likegodt fram alt stresset og uroen som dere har inni dere, og brek det ut. Alle på en gang.

Nå tror jeg vi vet litt om hvordan det hørtes ut på julenatta, og kanskje litt om hvordan det er å være en nervøs sau.

De redde sauene og gjeterne ble møtt av en engel som sa: Frykt ikke, og et helt kor av engler sang om fred på jorden.

Jeg vet ikke om det hjalp på redselen å plutselig se en hel masse lysende engler der ute i mørket, men gjeterne hørte iallfall på det de sa.

Englene fortalte om et barn som var født.

Og kanskje gjeterne kunne ane at dette barnet var veien til fred?

De gikk mot Betlehem og mot stallen. De gikk for å lete etter barnet.

De gikk på veien mot fred. Mot det nyfødte barnet.

Det er sjelden vi kommer så nær et mirakel, som når vi får holde et nyfødt barn i hendene.

Det er sjelden vi kommer så nær Gud.

Det var som et nyfødt barn, at Gud valgte å vise seg for verden.

Et nytt lite barn er en påminnelse om hva det er å være menneske. Vi blir minna om at livet vårt er et under, og om at vi er sårbare og at vi trenger kjærighet.

Jeg har mange ganger lurt på hvordan i all verden Gud turte å ta sjansen på å komme så sårbar til vår verden. Han visste jo at det er mye ondskap her.

Tenk på alt som kunne gått galt.

Helt fra vi mennesker, iallfall mange av oss, får vite at vi venter barn, begynner vi å bekymre oss. Ved siden av den store gleden går uroen for at gleden skal tas fra oss. Livene våre er sårbare helt fra begynnelsen.

Nå som det er jul, er det mange av oss som kjenner ekstra sterkt på de store tingene i livet. Når vi har familie og venner, bruker vi mer tid med dem og får kanskje litt mer tid til å glede oss over felleskap og gode opplevelser av å være sammen.

Men hvis vi ikke har noen, eller hvis det er noen vi mangler, kjenner vi ofte ekstra sterkt på savnet nå i jula.

Denne tida er som et forstørrelsesglass på alt som er godt og alt som er vondt i livene våre. Både gledene og vanskelighetene blir større. Sånn er det å være menneske.

Det er kanskje ekstra mange mennesker i Norge som savner noen denne jula. Etter 22. Juli. Ekstra mange liv og familier som er snudd på hodet. Og vi er kanskje alle sammen preget av det i større eller mindre grad.

Men tiden etter 22. Juli har også vist oss at vi ikke må slutte å kjempe for kjærligheten, for livet, for fellesskapet.

For en stund siden, lenge før 22. Juli, leste jeg et intervju med den presten i Danmark som kanskje er mest kjent og kjær blant folk flest der nede. Han heter Johannes Møllehave. Nå er han en gammel og klok mann, og i det intervjuet jeg leste snakket han om det å miste en

man er glad i. Han hadde mistet kona si Herdis, og journalisten var med ham på kirkegården der hun er begravet.

Gitte som intervjuet ham spurte blant annet:

”Hva er viktig for oss i møte med døden?”

Og den gamle presten svarte: ”Det handler om å følge etter Jesus og gå mot døden”.

”Hva betyr det?” spurte Gitte, og Johannes svarte: ”Slik døden er kald, la oss øve på å vise varme. Slik døden er taus, la oss øve oss på å samtale med hverandre. Slik døden er stiv, la oss øve oss på å være myke, og slik døden er følelsesløs, la oss øve oss på å vise følelser.”.

Gitte måtte gå bak et tre et øyeblikk, litt overveldet av sine egne følelser, og så hørte hun at Johannes ropte etter henne:

”Og husk at det haster Gitte. Det haster å vise de følelsene og det haster med de gode ordene”.

Ekte julestemning er å være ekte mennesker sammen. Noen ganger nervøse som sauer. Andre ganger modige som løver.

Et menneske er det du er. Det som er sant om deg.

Gud ble menneske. Et sårbart og kjempende menneske som viste at kjærligheten er sterkere enn døden.

Kanskje vi kan lære av Gud?

Jeg tror at Jesus har vist oss veien mot fred.

Jeg tror vi må tørre å være sårbare. Tørre å være mennsker. Tørre å elske hverandre.

Jesus har kommet, og vi kan få ta han imot. Ta imot hans kjærlighet og fred. Amen.

La oss bekjenne vår hellig tro:

Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper.

Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre, som ble unnfanget ved
Den Hellige Ånd,

født av jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus,

korsfestet, død og begravet, før ned til dødsriket,

stod opp fra de døde tredje dag, før opp til himmelen,

sitter ved Guds, den allmektige Faders høyre hånd,

skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde.

Jeg tror på Den Hellige Ånd, en hellig, allmenn kirke, de helliges samfunn,
syndenes forlatelse, legemets oppstandelse og det evige liv. Amen.